

Cserna-Szabó András

ARANYHAL ELÁTKOZOTT TÓBAN

A FÜRDŐKÁDBAN döglött szombat délután, vizes hajjal cigarettát szívott, és az *Ufó Magazin* legfrissebb számát olvasta. A csapról zsebrádió lógott, valami történelmi ismeretterjesztő műsort sugároztak, és egy csicsergő hangú tudósno éppen arról értekezett, hogyan dugtak üvegcsövet a szovjetek Kádár hímtagjába, aztán kalapáccsal hogyan törték apróra. A tudósno élvezettel adta elő a részleteket, sőt még némi tisztelet is vegyült hangjába, amikor az orosz államvédelmi hatóságok inkvizíciót meghazudtoló profizmusáról beszélt. Tudjuk, Kádár a kínzások után nem vett részt többet abban az egyszerre emberfeletti és -alatti, örületes és kavargó mámorban, amit az emberek szexuális életnek neveznek, ám ettől a történettől Hemző Vendelnek is teljesen megszűnt a merevedése, a habok közül kikukucska-ló méteres véreresből a kád alját bámuló, szerény ebihal lett. Vendel (akinek kedvenc étele a reszelt máj volt) hálát adott az Istennek, hogy őt soha nem érdekelte a politika. Őt csak a csajok meg az ufók érdekelték. Valahogy így alakult.

A cigi parázsló végét belemártotta a habos fürdővízbe, aztán a csikket (jobb hüvelykujjának begyéről jobb mutatóujjának körmével) a WC-kagyló felé pöckölte. A csikk gyönyörű ívben szállt keresztül a füst- és gőzfelhőn, majd pontosan a kagyló közepébe pottyant. Három-pontos, állapította meg büszkén Vendel (aki erősen kopaszodott és allergiás volt az őszibarack szőrére), és folytatta a Zúrzavar a Kozmoszban c. cikk olvasását. A szerző arról értekezett, hogy világunk keletkezése óta milyen szexuális érintkezések zajlottak idegenek és földlakók között. Évát, bibliai ősanánykat például (legalábbis az ufószakértő szerint) egy ún. sauroid zaklatta szexuálisan, s ő ezt a gyilkillette inkább dínószerű idegent nézte kígyónak. Már a tudományos-fantasztikus dolgozat közepén tartott, mikor észrevette, szerszáma újra kezdi felkapni fejét.

Szerette Vendel ezeket a békés szombat délutánokat. Kármén, a felesége (aki a krumplisalátára és az almakompótra esküdött) ilyenkor a szobában sertepertélt, pakolt, virágot öntözött, vasalt, a Kiskegye-

det olvasta vagy a Jóbarátokat nézte a tévében. Ez volt talán a hét legnyugalmasabb pár órája, ilyenkor Kármén (aki mediterrán típusú nő volt: fekete, izgató és kiabálós) nem perelt soha, nem veszekedett vele a pia meg az éjszakázások miatt: ilyenkor háborítatlan volt szerelmük. Valahogy így alakult.

Már a Mussolini és az ufók c. írást olvasta Vendel, mikor hallotta, hogy az előszobában megcsörren a telefon. Régi, húzogatós, fekete telefon volt, nem is csörgött, inkább berregett. Hallotta Vendel, ahogy nyikorogva nyílik a szoba ajtaja, ahogy Kármén klumpája kopog, ahogy a fiatal ütemesen dobol a járólapon. Aztán megszűnt a csörgés (illetve berregés), de a szavakból semmit sem értett. Három és fél perc múlva Kármén letette a telefont, és bekopogott a fürdőszobába. Vendel nem sejtett semmit. (Talán kicsit túl szelíden kopogott. Ahogy mediterrán fehérnép sohasem szokott. Ilyen nő vagy rögtön rád nyit, vagy kopogás címén az öklével beveri az ajtót. Ennek a szelídségnek gyanúsna kellett volna lennie.)

Gyere, kiabált ki Vendel (aki szobafestő-mázoló volt, Nagyhályogon állítólag a legjobb), mert meg volt győződve arról, hogy valaki melót rendelt tőle, s felesége most ezt az üzenet fogja tolmácsolni felé. Kármén belépett, ömlött ki a füstös gőz a nyitott ajtón.

Na, kérdezte Vendel, de választ nem kapott. Kármén arcán nem volt nyoma gyűlöletnek, igaz, szeretetnek sem. (Ennek is gyanúsna kellett volna lennie, mediterrán nő gyűlöl vagy imád, köztes állapot nincs!) Sugárzott arcáról a nyugalom. (Mondanom se kell: ezek a csajok két percig nem tudnak egyhelyben a seggükön ülni, még hogy nyugalom!) Némán a kádhoz lépett, két kezét Vendel vizes fejére tette, s a víz alá nyomta férjét. (Erő, na igen, az van bennük!) Vendel meg sem próbált védekezni, igaz, esélye sem volt. Kármén a meglepetés erejével győzött. Kis ideig még buborékok jöttek fel Vendel szájából a víz felszínére, aztán teste elnyúlt a kád alján. Meghalt. Úgy feküdt ott, akár részeg német nudista a tenger fenekén. Kármén (aki kényszervállakozó volt, a térszben dolgozott, amíg az meg nem szűnt, azóta virágüzlete van a Felsőpárton, nem messze a vasútállomástól) kihúzta a dugót, azután az elázott Ufó Magazinnal letakarta Vendel arcát. Kirúszta száját, dezodort szisszentett magára, majd távozott otthonról. Sárga, egyberészes ruhájában úgy festett, akár egy narancsfa. Valahogy így alakult.

Vendel udvariasan megvárta, míg az asszony becsukja a bejárati ajtót, s csak aztán kászálódott ki a kádból. Nem akart Kárménnek csa-

lódást okozni. Ha a halálára vágyott, hát kapja meg hiány nélkül. Annyiszor szomorította már el szegényt, legalább legutoljára ne kelljen megbántania. Belenézett a tükörbe, s meg kellett állapítania, hogy eléggé le van pukkanva. Pont úgy nézett ki, mint egy vízihulla. Puffadt arc, lila száj, véreres szemek, s a bőrének volt valami csillogó, azúrkéék árnyalata, mint a romlott húsnak. Megtörülközött, hosszú haját megszártotta (saját hajszárítójával, mert a mediterrán nők ölni tudnak, ha valaki a hajszárítójukhoz nyúl), felöltözött (baseball-sapka, bőrdzseki, kopott farmer, magas szárú Puma). A konyhaasztalnál elolvasta még a Mussolini és az ufók c. cikk végét, amit váratlan elhalálózása okán nem volt módja eddig végigolvasni, aztán elindult a Csont Caféba, ahogy egymás közt az Utasellátót csúfolták. (A Csont onnan kapta a nevét, hogy itt a pincérnő egy különleges módszert fejlesztett ki. A vendégeknek addig hozott italt, míg a „Hús?” kérdésre rá tudták vágni a választ: „Csont!” Aki már képtelen volt kimondani, hogy „Csont!”, azt ittasnak nyilvánította, és nem szolgálta ki. Innen, Nagyhályogról indult útjára a ma már széles körben elterjedt kifejezés: „csontrészeg”.)

Ahogy Vendel (aki betegesen rágta a körmét, s a véécésését mindig elfelejtette kikéfélni maga után) kilépett az utcára, arra lett figyelmes, hogy rengetegen vannak. Sokkal többen, mint szoktak. Tele volt a járda, az út, az árok, a fák, a bokrok, a házfalak, az ablakok és a légtér is. Nemcsak emberekkel, de különböző lényekkel, akiket az Ufó Magazinból már jól ismert, de saját szemével még sohasem látott. Ültek az ablakpárkányokon, lógtak a közlekedési táblákról, repkedtek a levegőben, szeretkeztek a buszmegállóban, s mindeközben valami furcsa zajt hallattak, ami leginkább gépi cincogásra hasonlított. Ekkor döbrent rá, hogy bár gyerekkora óta folyamatosan és hatalmas vehemenciával bizonygatta ismerőseinek és barátainak az idegenek létezését, igazából soha nem hitt bennük. Most viszont saját szemével látta őket: a succubusokat, az incubusokat, a démonokat, a humanoidokat, a sauroidokat, a natroidokat, az inszektoidokat. Az egyik hatalmas rovarra hasonlított, a másik szőrös volt és patás, de akadtak madárszerűek és gyíkmacskák is. Vendel úgy érezte magát, mintha a kertből rögtön az X-aktákba lépett volna. Néhány fényliftet is látott az utcán, a szakirodalomból jól tudta, hogy az idegenek ezeken keresztül közlekednek a világok között.

Belépett a Csont aajtáján, a barátai közül még senki se volt ott, viszont három idegent a kocsmában is felfedezett. Az egyik (egy éti csi-

ga fejű farkas) Bucinak, a pincérnőnek mellbimbóit simogatta szarvacskáival. Buci vigyorgott, nem látta az idegent, s nem nagyon értette, mitől is jöhetett ennyire izgalomba, de már most úgy érezte, hogy az első férfival ágyba bújik, aki zárás után az útjába kerül. Amikor megpillantotta Vendelt, arra gondolt, szeretné, ha ő lenne az a férfi, aki zárás után először szembe jönne vele. A másik démon a söntéspulton feküdt, és száraz, fehér hosszúlépést ivott szívószállal, teste fényes volt, mintha sertészsírral kente volna be magát. A harmadik a tévét nézte, a Viva+ nevű zenei csatorna hírblokkját, ahol éppen arról számolt be a bemondó, hogy Britney Spears magánrepülőgépe lezuhant, és a fiatal amerikai hölgy szörnyet halt. (Mutatták a roncokat is, meg azt a borzalmas fényképet, amelyiken a sztár leszakadt feje pár méterre látható a véres testtől.) A harmadik idegen csaknem úgy festett, mint egy meztelen földlakó nő, azzal a különbséggel, hogy a fenéke luka fölül egy rövidke fark kunkorodott, éppen olyan, amilyennel a kismalacok rendelkeznek.

Vendel leült a foglalt asztalhoz, egy foltos, piros kockás terítőhöz, pontosan arra a helyre, ahová minden szombat este ülni szokott, s azon tűnődött, milyen érdekes, hogy pontosan egy napon halt meg Britneyvel. Buci ekkor megérkezett egy korsó sörrel. Valahogy így alakult.

Hús, kérdezte buján.

Csont, felelte Vendel kedvesen.

Buci (aki szőke volt, akár négy holland búzatábla) mélyen behajolva tette le a sört Vendel elé az asztalra, annyira mélyen, hogy a halott a pincérnő dekoltázsán szinte a bugyijáig látott le. Bucinak gyönyörű és hatalmas mellei voltak, ruganyosak és édesek, akár a gumicum. Vendel ezt már több ízben megtapasztalta. Tulajdonképpen soha nem hajtott a pincérnőre, de két vagy három alkalommal zárás-kor Buci mégis elkapta, hátracipelte a raktárba, és rendesen megbaszta vele magát. Vendel mindannyiszor azt látta a lányon, hogy valami örült pörgés kapja el, s ha valaki el nem intézi, akkor felrobban benne a szexbomba. Csakhogy akkor még azt hitte, hogy Buciból ezt a hatást az alkohol váltja ki, nem is gondolt csigafejű farkasra. A pincérnő gyorsan és ügyetlenül szeretkezett, de Vendel egyik alkalommal sem bánta meg az aktust. (Buci germán típus volt, idegből szeretkezett, gyorsan és komolyan, Kármén viszont szigorúan szívből, lassan és vidáman.) Ahogy Buci mélyen szántott a sörrel, az éti csiga fejű farkas elvesztette a fogást a melltartó pántján, és belepottyant

Vendel korsójába. A mázoló udvariasan kipecázta a démont a habból, letette a sörälátetre, mustrálta egy ideig, aztán bemutatkozott.

Vendel vagyok, súgta halkan Vendel.

Curtis W. Csiga-biga LeMay ezredes, válaszolta a csigafarkas, s köszönésképpen meghajlította szarvacskáit.

Halott vagyok, mondta Vendel fejbőrét vakarva, bizalmasan, mintha valami féltve őrzött titkot adna ki.

Nagy ügy, legyintett az ezredes, a dolgok hol élnek, hol meghalnak, aztán megint élnek, megint meghalnak. Nem kell ennek az egésznek olyan nagy feneket keríteni. Főleg nem ildomos valamiféle hőstettnek felfogni.

Nem is azért mondtam, mentegetőzött Vendel, csak még olyan friss az élmény.

Nézze, kezdte a csigafarkas, én már voltam szovjet felderítőgép, töltött káposzta, postamester Portugáliában, macskacápa, száraz fehérbor, keménykalap, most ezredes vagyok. De egyet elmondhatok, ilyen baszottjó csöcsöket, mint a Bucié, én még soha sehhol nem láttam.

Buci (aki egész életében arról álmodozott, hogy egy jazz-zongorista lesz a férje, és minden este szép élőzenére fog elaludni) éppen pihent, ilyenkor nekidőlt a pultnak, s melleit a söntéspult tetején pihentette, hogy kis időre megszabaduljon a tehertől.

Nekem mondod, súgta még halkabban Vendel, van egy olyan gyanúm, hogy pont a csöcsök miatt kellett ilyen korán meghalnom. Még harminchárom se voltam.

Hogyhogy, kérdezte az ezredes. Hát a csöcsök miatt élni kell. Nem meghalni.

Én is így gondoltam. De Kármén nem. A feleségem. Nem bírta a nőügyeimet. Na, de lehet, hogy jobb is így. Azok a szörnyű lélekfurdalások. Egy-egy kúrás után hetekig eltartottak. És semmi nem segített, csak a pia. Attól meg remegtem, rémeket láttam. Annyira azért nem jó az élet, mint amennyire reklámozzák. A szombat délutánok, azok rendben voltak, az oké. De a többi?

Teljesen egyetérték magával, bólogatott a démon. Én se szerettem postamester lenni. Akkor már inkább felderítőgép. A lélek nagy kibaszás. Én is szenvedtem tőle. Sajgott a rohadék, semmi nem volt elég jó neki. Ráadásul ez a kurva kereszténység még rá is játszott. Megtalálta az emberek leggyengébb pontját, s ott támadott rájuk. Százaz szöggel ment neki a léleknek. Még nagyon sok idő kell, míg az emberiség kiheveri ezt az orvtámadást.

Vendel várt kicsit, míg Buci kiürítette a hamutartót és csábosan visszacsámpázott a pult mögé.

Hát ez az, pontosan ezt mondtam én is a Kármennek. Hogy hiába csavartuk ki az egyházak kezéből a marsallbotot, azt a pusztítást, amit a lelkiünkben végeztek, soha nem fogjuk kiheverni. Már senki se fogja tudni, ki volt Jézus Krisztus, mikor még mindig szégyellni fogjuk magunkat, ha félredugunk. Ne értsd félre, semmi bajom Jézussal, személy szerint vele semmi. Nekem csak azokkal van bajom, akik őt a zászlajukra tűzve büntudatot vetettek a lélek ugarán. Jézus azt mondta, szeress. Jézus egyháza viszont azt, bűnösök vagytok, kuss a pofátoknak, ide a lóvét meg a csajokat. Ez nem tisztességes versenyhelyzet.

Ne is mondd, legyintett a csigafarkas, én portugál voltam...

Azt hittem, folytatta Vendel belelendülve, a sörhabot törülgetve szakálláról, a tagadás segít. De a nők meg vannak bolondulva. Át akarnak látni minden szitán. De mér jó ez? Én nem értem. Szeress, én is szeretlek. Hát nem elég ennyi? Miért kell bekukucskálni a paraván mögé? Miért kell lerántani a leplet? Aztán annyira felizgatják magukat, hogy jön a gyilok. Dögöljön meg az a szemét! Hát ez a szeretet? És mindezt a morál nevében. Teljesen ki vagyok akadva.

Hát igen, az élet nem habostorta, helyeselt az ezredes.

Nem. De nem is lakodalmas menet, súgta Vendel.

Most azért kicsit könnyebb lesz, vigasztalta LeMay a halottat, megiszik még pár sört, felhívja a rendőrséget a sarokról, aztán hullaszák, koporsó, jön egy fénylift, és még akármi is lehet Önből. Mondjuk mosogatószivacs a Plútón, az egész tűrhető. Garantáltan nincs lelkifuri. Vagy mondjuk smaragdtábla egy távoli univerzumban. Én például szeretnék Buci melltartója lenni következő életemben. De úgyszincs ilyen szerencsém. Mondjuk, amire én melltartó lennék, ő már mondjuk pormacska. Úgyhogy ez is el lett ceszve. Bár démonnak nem olyan rossz. Csak ember ne legyen, az tényleg jelentős kibaszás. De egyszer-egyszer azt is muszáj bevállalni.

Vendel intett Bucinak (aki a somlói galuska és a konyakmeggy szerelmese volt), s a pincérnő úgy vonult ki az asztalhoz, mint egy nyugdíjas sztiptíztáncosnő. Böröndnyi valagát úgy riszálta, hogy még a deszka nőkért rajongó férfiak szemében is parázslott az elégedettség. Valahogy így alakult.

Hús, kérdezte, s nyelve hegyével megérintette felső ajkát, a rúzs kissé szétmaszatolódott.

Csont, mondta Vendel, s kisvártatva (újabb mély bedőlést követően) már ott habzott előtte a friss sör. Az ezredes kihasználta az alkalmat, és gyors búcsút követően felpattant újra Buci melltartójának pántjára, majd onnan integetett Vendelnek, s közben cincogó hangján azt harsogta: sok szerencsét, földlakó, sok szerencsét.

Valahogy most nem esett jól Vendelnek (aki egy traktoros és egy főkönyvelő harmadik fia volt, s éppen ezért az életben rendszerint azzal vigasztalta magát, hogy mindig a legkisebb fiú győz) ez a sör. Pedig nem volt azzal semmi baj, keserű volt, hideg, és túl sok szénsav se került bele. Mégsem ízlett neki. Ez lenne a halál? Tűnődött Vendel. Hogy már a sör se esik jól? Aztán azon gondolkozott, hogy vajon meddig lehet húzni ezt az állapotot. Hogy meghalt, de mégis itt sörözik a Csontban. Kinn is vagyok, benn is vagyok. Valószínűleg a végtelenségig, adta meg a választ saját magának. Senki nem hal meg saját akaratán kívül. A halál nem végzet, gondolta, nem rögtönítélő bíróság. A halál utáni siralomházból azonban jól látszik, az élet mennyire nem fontos.

Vendel most könnyűnek érezte magát. Először tapasztalta, hogy a maga ura. Hogy valóban döntésképes. Belekortyolt a sörbe, egyre szarabb volt. Legyen akkor vége, hozta meg a döntést. Az élettem nem sikerült, hátha a halálom szerencsésebb lesz.

Pénzt dobott az asztalra, felállt. Az ajtóból még visszánézett Bucira, az ezredes keményen dolgozott szarvacskáival. A lány szemei szomorúak voltak, mint négy kivert kutyáé. Pedig nem tudta, hogy Vendel a halálból jön, és a halálba megy. Csak a raktári kúrás meghíusulásán búslakodott. A mellbimbói már olyan hegyesek voltak, akár a szélkakas csőre, majd' átllyukasztották a melltartót és a pipacsveres blúzt. Vendel szeretett volna visszafordulni. Szerette volna megsimogatni Buci arcocskáját. Csak annyit súgni a fülébe, a tiéd se sikerült, kezdj egy újba. De tudta, hogy ilyen helyzetekben nem szabad megfordulni. Tilos. Még meggondolná magát, és mégiscsak a raktárban kötnének ki. És ráadásul még nem is élvezné. A baszás egy szelet halál, csak az élet keretei között nyújt élvezetet. Annak, aki halott, ugyan milyen örömet nyújtana pár másodpercre átugrani a túlsó oldalra? Ő már a túlsó parton van, végérvényesen. Nem nézett vissza. Valahogy így alakult.

Elindult hazafelé. Az önkormányzat előtt, a falu egyetlen telefonfülkéjénél megállt. Egy apró falragaszra lett figyelmes. **ÖRÖKLÉTRE VÁGYIK? HÍVJA A KÖVETKEZŐ SZÁMOT...** Inkább a rendőrség számát

tárcsázta. Bejelentette a saját halálát. Otthon levetkőzött, fürdővizet eresztett, és elmerült a habok alatt. Pici papírfecnit hagyott a mosógépen, melyre fekete filctollal írt pár sort, hogy a haláláért rajta kívül senki nem felelős, és hogy azért lett öngyilkos, mert már nem esett jól neki a sör, és mert rájött, a testi szerelem is csak illúzió, ilyesmi. Fekete zsákba húzták, aztán elvitték. A városi kórházban a boncolásnál megállapították, ha nem lett volna öngyilkos, a májával akkor sem húzta volna sokáig. Kármén (akinek az apja falusi hölgyfodrász volt) nagyon lakájos kis koporsót készíttetett neki, és a temetésen Vendel látta, hogy felesége sötét napszemüvege alól könnycseppek csordogálnak. (A mediterrán nők nagyon tudnak sírni, szinte eksztázisba kerülnek bőgés közben, viszont nagyon jó színészek is, úgyhogy soha nem lehet eldönteni, hogy akkor ez most komoly vagy csak műhiszti.) Ezek a könnyek jól estek Vendelnek, mégiscsak szép gesztus ez egy csalódott feleségtől, gondolta. Azt viszont elég barbár dolognak tartotta, amikor a koporsóját rögökkel dobálták meg. Hát nem azt mondták, hogy örök nyugalom? Csak egyszer hallgatnák végig belülről, micsoda zajt csap ez a dobálózás! Arról nem is beszélve, hogy őt a temető vasút felőli részére ásták, naponta kétszer szinte a koponyájában érezte a sínek rázkódását.

Az első pár év nagyon mulatságos volt. Vendel (aki traktoros édesapjától örökölte a föld szeretetét) végignézte, ahogy a kukacok lerágják a húst a csontjáról. Jó játék volt, Vendel persze kicsit feldobta. A kukacoknak kaja előtt mindig azt kellett kérdeznüik: „Hús?” Mire kacagva azt válaszolta: „Csont!” És akkor jött a vacsora. Vendel minden nap megállapította, hogy ha az emberek tudnák, milyen király nyugi van itt lent, akkor már senki se lenne ott fent. A szomszédja karosszéria-lakatos volt, amíg élt, és egész álló nap csak a Forma-1-ről akart beszélgetni, naponta százszor is elmondta, hogy mennyire szeretne csak még egyszer kimenni Mogyoródra, és megnézni, hogyan száguld a Senna. Vendel előbb nem akarta kiábrándítani a férfit, hogy a bálványa már rég kipurcant, de pár év alatt annyira elunta a lakatost, hogy vitát provokált, azt állította, hogy Nigel Mensel sokkal gyorsabb volt Sennánál, csak a brazil maffia rendre beleköpött a levesbe. A vita jó indokul szolgált ahhoz, hogy minden viszonyt megszakítson a szomszédjával, s onnantól kezdve valóban háborítatlan volt nyugalma. Karácsonykor és Vendel-napon Kármén általában kijött a sírjához, néha bőgött is. Ez mindig nagyon elszomorította Vendelt. Lelkifuri, gondolta. Amikor Kármén elment, mindig imád-

kozott, hogy ez a szegény nő következő életében ne embernek születessen, hanem mondjuk olajbogyónak.

Egy ideig számolta a napokat, aztán abbahagyta. Minden annyira rendben volt, annyira egész volt, hogy nem volt értelme a részeit számolgatni. Már abban sem hitt, hogy az ezredes igazat mondott. Hogy egyszer újra kezdődik ez az életnek nevezett téboly. Ki volt békülve a teremtéssel: volt kicsi szar, de előtte és utána a végtelen nyugi van. Az ember nem is tudná értékelni az örök boldogságot, ha nem lenne az a pár évtizednyi szívás.

De sajnos az ezredesnek igaza volt. (Mert aki volt katona, nagyon jól tudja, hogy az ezredesnek mindig igaza van.) Minden úgy történt, ahogy LeMay elmondta annak idején. Egy őszi felhősszakadás kellős közepén Vendel sírja felett fénylift vakított bele az éjszakába. Csak egyetlen pillanat volt az egész, akik látták a fényjelenséget, nyugodtan azt hitték, hogy villámlás tanúi voltak.

A következő pillanatban Vendel már megint azt a kellemetlen állapotot érezte, hogy teste van. Valami nyirkos és hűvös helyen volt, zordon kőfal vette körbe minden irányból, a fal mellett asztalok, a gyér gyertyafényben tükröt pillantott meg. Óvatosan közelítette meg a tükröt, aztán belenézett. Kék bársonyruha volt rajta, mintha valami történelmi filmből lépett volna elő, tisztára úgy nézett ki, mintha ő lenne a kőszívű emberné. A feje azonban hiányzott. Legalábbis első pillantásra. Aztán észrevette, hogy megvan az, csak nem a helyén. A nyaka csonka és véres volt. A feje a karján nyugodott. Igen bánatos kifejezés ült arcán.

Mi a fasz van má', böffent fel belőle elemi erővel a kérdés, és hallotta, hogy a saját hangja a karján nyugvó fej szájából jön.

A tükör nem maradt adós a válasszal.

LeMay ezredes vagyok, szólt a tükör. Legalábbis az voltam. Reméltem, hogy találkozunk még valamikor. És, hogy mi a fasz van? Nincsenek jó híreim. Én viszonylag olcsón megúsztam, velencei tükör lettem. Ön azonban szellem. A szellem nem túl jó állapot, tele van bosszúvággal és sértődöttséggel. Van is teste, meg nincs is. De azért mégiscsak jobb, mint embernek lenni.

Miféle szellem lettem, kérdezte Vendel ingerülten.

Ne veszítse el a fejét, alakulhatott volna rosszabbul is. Ön jelenleg Catherine Howard szelleme, aki VIII. Henrik ötödik felesége volt. Önt 1542-ben fejezte le Henrik, mert rajtakapta egy udvari zenészszel.

Engem?

Bizony-bizony. Önt. Mi most Hampton Court azon szobájában vagyunk, ahol Önt letartóztatták.

Ez lehetetlen!

Miért lenne az? Nem kívánok közhelyeket puffogatni, de mégis csak közölnöm kell Önnel, semmi sem lehetetlen. De nincs rákényszerítve semmire. Ha nem akar, hát nem kísért. Azért még azt a pár száz évet le kell húzni... De ha örömet okoz, akkor nyugodtan kísértessen. Jobb az, ha egy szellem elfoglalja magát. Gyorsabban telnek az évek.

Vendel remegni kezdett a dühtől. Látta, ahogy a karján nyugvó, szőke hajjal, kék szemekkel, pirosló ajakkal, pisze orrocskával, finom kis fülekkel ellátott koponyán a selymes bőr elvörösödik. Annyira felizgatta magát, hogy mérgében fogta ezt a pirosló gömböt, s akár a futballkapus kirúgásnál, hatalmasat rúgott bele. A fej magasan szállni kezdett, majd nekicsattant a mennyezetnek, végül a kőpadlóra hullott.

Ne erőlködjön, szólt nyugodt hangon a tükör, maga nem érez testi fájdalmat. Mint ahogy a testi öröm érzetéről is le kell mondania.

Nincs a teremtésben vesztes, csak én, sírta el magát Vendel (aki előző életében is hajlamos volt a melankóliára és a pesszimizmusra, sőt némi mazochista hajlam is lakott benne, nagyon szerette például tépkedni a betyárkörtéket a végbélnyílása körüli szőrzetről).

Lerogyott a hideg kőpadlóra, és arcát a tenyerébe temette. Legálábbis ezt szerette volna tenni, de ezt sajnos nem tehetette.

Mert az arca a szoba túlsó végében volt, jóval túl azon a távolságon, amit karnyújtásnyinak hívunk. Valahogy így alakult.

Künn, a Hampton Court parkjában a buja növényzetet halk morajjal permetezte a végtelen brit zápor.

(Bárka, 2002/2.)